

Пою коні при Дунаю
Та й думаю, та й думаю:
Коні карі, коні сиві, —
А я молод, нещасливий.

І чому ж бо я нещасний?
Чи-м не козак, чи-м не красний,
Чи ми палаш не остарений,
Що світанок мій засмучений?

Світ хороший, сонце гріє, —
От заходить, вечоріє;
Нічка темна — не видати,
А я з кіньми мушу спати.

Спав я нічку, спав я другу,
Годі знести серцю тугу.
Гоя, коні, гоя, сиві,
Будьте ви ми хоть зичливі.

Гоя, коні-виногради,
Буду в винах вас купати,
Буду медом вас поїти,
Лиш несіть мня, понесіте.

Занесіть мня, де я знаю:
У калині, в темнім гаю, —
Там хатина малесенька,
Там дівчина милесенька.

Вийди, вийди, моя заре! —
Коню сивий, коню карий,
Коню білий, коню гривий,
Ци я й нині нещасливий?